

*Pentru Sasha cel preaiubit, în amintirea
cuibului nostru cu povești.*

C.A.

Text: Cristina Andone

Ilustrații: Adriana Gheorghe, Sebastian Opreța, Thea Olteanu

Design: Adriana Gheorghe

Copertă: Adriana Gheorghe, Sebastian Opreța

Redactor: Maria Tănăsescu

Lector: Roxana Popescu

Tehnoredactor: Alexandru Csukor

Consultant muzical: Ioana Damian Bitere (Music Area Studio)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDONE, CRISTINA

Ceaikovski și dansul notelor de argint / Cristina Andone ;

il.: Adriana Gheorghe, Sebastian Opreța, Thea Olteanu. -

București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-0966-2

I. Gheorghe, Adriana (il.)

II. Opreța, Sebastian (il.)

III. Olteanu, Thea (il.)

087.5

© Nemira, 2021

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Grand Adage

Când întunericul se așterne peste pădurea înzăpezită, lebăda Leda se întoarce în căsuța argintie dintre mesteceni. Spiridușul Ceaikovski e deja înăuntru, pe divanul său acoperit cu perne brodate și paturi moi de lână. Ceaiul fierbe în samovar. Ușa se deschide și înăuntru se strecoară tip-tipăit cei trei ursuleți. Brrr! Focul din vatră se ascunde în cenușă, dar, după ce și ultimul urs se așază liniștit pe scăunelul lui, izbucnește vioi într-o explozie de scânteii ușoare. Afară, fulgii mai curioși își turtesc năsurile albe de fereastra spiridușului. În casă e cald, miroase a lemn de brad, a scorțișoară și a turtă dulce. Ceaikovski soarbe din ceaiul de măceșe și începe să povestească cu o voce liniștitoare, ușor cântată.

Veni toamna, și la castel regele și regina vorbeau tot mai des de măritiș.

— E timpul să îți găsești alesul inimii, spuneau aceștia din ce în ce mai răspicat, privind-o pe Lina .

Prințesa nu le răspundea și fugea în pădure. Acolo, pe malul lacului, își închipuia cum va fi cel de care se va îndrăgosti.

Înalt și puternic, va avea ochi limpezi și calzi, visa Lina privind în undele lacului, iar oglinda de ape părea să îi arate un prinț chipeș, cu umeri lați și privire cutezătoare. Dar ce-i asta? Nasul cel drept al prințului se făcu borcănat, nările i se măriră ca la broaște, iar gura i se rotunji în cercuri caraghioase.

— Zor, nu-mi strica visul! zise prințesa, privind îngrijorată cum urechile prințului se măresc până la malul celălalt. Nu mai încreți apele lacului!

— Cine, eu? Nu e vina mea că visul tău are nări de maimuță și urechi de măgar! răspunse vântul supărat și mai scutură niște frunze de castan peste imaginea reflectată.

– Hai, Zor, nu fi îmbufnat! Știi că tu vei fi întotdeauna prietenul meu cel mai bun. Și cel mai enervant, desigur.

– Prietenul cel mai bun, repetă acesta, privind cum prințesa intra în castel.

– Hei, bate cumva un vânt de dragoste pe aici? îl întrebă râzând vânticelul Boreal.

– Clar! Dragostea plutește în aer! îl completă Austrul, făcând să plouă niște petale de trandafiri în calea lui Zor.

– Zor nu se poate îndrăgosti, știți bine, le răspunse vântul nostru, dispărând peste vârfurile mestecenilor.

La castel, pețitorii veneau în valuri. *Prea slab, prea înalt, prea cocârjat, prea tânăr, prea bătrân, prea plictisitor, prea caraghios*, niciunul nu părea pe placul prințesei. Până într-o seară de septembrie, când un prinț chipeș se înfățișă în sala tronului. Avea părul blond și ochii albaștri, iar pe pieptul său lat străluceau nenumărate decorații de război.

– Viteazul Nicolai, vestit peste șapte mări și șapte țări!

– Și șapte bălți de noroi, îl completă Zor pe crainicul regelui, strecurându-se în trompeta cea lungă a acestuia.

Prințesa râse, iar crainicul își scutură trâmbița, încurcat.

– Vă asigur, prințesă, că eu nu intru niciodată în noroi, spuse prințul, bombându-și pieptul.

– Nici dacă dușmanul este acolo? îl întrebă aceasta.

– Nicolai nu își murdărește mâinile nici măcar cu prețul victoriei. Dar o prințesă frumoasă nu trebuie să își bată capul cu asemenea gânduri, răspunse el și îi sărută galant mâna.

Prințul își povesti apoi cele șaptesprezece isprăvi de război. Regele și regina îl ascultau fermecați.

– E atât de frumos, oftau și domnișoarele de onoare, în fotoliile lor aurite, ștergându-și câte o lacrimă.

Seara, regina veni în dormitorul prințesei.

– Mâine vom da un bal în cinstea prințului Nicolai. La miezul nopții, vor fi artificii pe malul lacului. Te rog să te porți ca o prințesă! Eu și tatăl tău credem că acest bărbat chipeș și curajos este alegerea cea mai bună pentru tine.

– Dar, mamă...

– Lina, după tine nimeni nu este potrivit. Spune-mi, ți se pare prințul Nicolai frumos și viteaz? Inteligent? Poartă o conversație sclipitoare?

– Da. Da. Da. Dar...

– Minunat. Noapte bună! Mâine va trebui să strălucești ca o stea.

– Mai bine ca o cometă, șopti prințesa, tristă.

– Lina?

– Nimic, mamă, ziceam doar că o stea căzătoare e mai strălucitoare.

În seara balului, grădina palatului era luminată de nenumărate lampioane aurii. Printre rochiile foșnitoare, buchetele de flori și podoabele sclipitoare, se zărea prințul Nicolai, înconjurat de tineri ofițeri. În uniforma sa albă cu mantie purpurie, ședea drept, cu mâna sprijinită pe sabia-i prinsă la cingătoare.

– E atât de frumoasă! spuse el când o văzu pe prințesa Lina coborând repede treptele grădinii.

– *Oasă*, repetă vântul, dar nimeni nu îl auzi în larma aceea de râsete și de muzică.

– Fabuloasă, îi șopti atunci Zor prințesei, înfoindu-i bucele de la tâmple.

– Mulțumesc, prințe Nicolai, răspunse Lina, zâmbindu-i acestuia într-o piruetă de vals.

– N-ai pentru ce. Am învățat să dansez de mic. Sunt mai iute ca vântul, zise el și își dezveli dinții într-un zâmbet strălucitor de alb.

– Eu, din păcate, nu sunt ca vântul, spuse prințesa Lina și se opri brusc, chiar în mijlocul valsului.

– Copii, de ce nu mergeți la o plimbare prin pădurea de mesteceni? îi îndemnă regele, îngrijorat. Lina, arată-i prințului poiana de lângă cele trei izvoare!

Cei doi porniră la braț pe poteca dinspre pădure, când mantia prințului se ridică deasupra capului acestuia, întocmai ca o flacără roșie.

– Ce-i asta? De unde vine vântul acesta blestemat? se enervă prințul, dar chiar atunci buclele din față i se ridicară și ele ca două urechi de măgar. Unei prințese îi șade bine să zâmbească dulce, nu să hohotească! adăugă el uitându-se dezaprobator către Lina, care se scutura de răs.

– Scuze, e prima oară când văd un prinț învins de propria sa mantie... Iată și Poiana Crinilor, spuse prințesa arătând către florile delicate, care își unduiau cupele albe în lumina lunii.

– Crini? Sunt alergic la... hapciu!... polenul... hapciu!... lor!

Un vârtej se ridică deasupra florilor și purtă către prințul Nicolai o pulbere fină și aurie. Acesta se întoarse îngrozit pe călcâie, se împiedică de rochia prințesei și se năpusti pe potecă, pentru a se adăposti după niște mesteceni bătrâni.

– Sărmanul prinț, zise Lina uitându-se la umerii acestuia arcuiți de fugă. Sărmana de mine, repetă ea, scuturându-și de pe rochia albă praful galben și înmiresmat. Să ne întoarcem la castel, îi spuse ea prințului Nicolai, când îl ajunsese din urmă.

Pe drum, Lina se opri deodată pentru a ridica dintre frunzele uscate o mică rândunică.

– A căzut din cuib, zise ea îngrijorată. Uite, are aripa ruptă!

– Să mergem! E târziu, nu avem timp de fleacuri, spuse prințul Nicolai. Regele și regina ne așteaptă.

Dar Lina îi întorsese deja spatele așezându-se pe o buturugă, cu rândunica în poală. După ce îi pansă aripa cu o batistă, o așeză ușurel pe un culcuș de mușchi.

– Minunat, măcar acum știm că vulpea care va înghiți această înaripată va avea o cruntă indigestie din cauza unei batiste regale! bodegăni prințul Nicolai. Chiar atunci, un vânticel ivit de nu se știe unde ridică în aer mica pasăre și o așeză în cuibul său din mesteacăn.

În noaptea aceea, prințul Nicolai plecă valvârtej către țara lui, fără să-și mai ia rămas-bun de la rege și de la regină. Iar prințesa se culcă liniștită în patul ei moale, legănată ușurel de vise sau poate de bătaia vântului din fereastră.

– Mâine veți afla ce s-a mai întâmplat cu prințesa Lina și vântul Zor. Noapte bună! Haide, Vasile, nu fi trist! Ne vedem în scurtă vreme.

